

ZÁM.

Red-
tt be,
Majd
egár
a bol-
mert
eher,
licsé-
nak a
a jót,
ed a
t. —
ered-
pénzt
kis is
emet
Nem
özle-
gyest

Kann
adás

Nem-

ada-
si.

vén,
elő-
szí-
meg-
enn-

kr.
kr.
kr.

sére
zná-
ada-
épü-

l.

püle-
alat.

ZÁM.

KIS LAP

Gyors posta. (Lásd a 180. lapon.)

XXXI. kötet, 12. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. szeptember 19-én

A TITKOS BÜNÖS.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

 SÖNDESEN és mozdulatlan maradtak. A szarka megnyugodott, hogy nincs veszedelem és beröppent a szobába. Roppant fontos képpel ugrált az asztalon, jobbról-balról igen alaposan meg szemlélve a tintatartót, raj-zeszközöket és más ilyen nagyon fontos tárgyakat. Egyszerre azonban hirtelen csörébe kapta Rózsikának az asztalon levő félkeztüjét és szélsebesen kiröpült az ablakon.

— Jaj, a keztüöm! sikoltá a kis leány. Elvitte! Jaj a csuf madár! Tolvaj szarka!

Viola is meglepetve látta a szarka csinyjét, de inkább mulatott rajta, mert az a keztü nem volt épen valami nagyon értékes portéka. De mikor a kis Rózsika kimondta e szavakat: »Tolvaj szarka!« akkor Violának hirtelen egy gondolat ötlött az eszébe. Szinte belevörösödött, izgatottan fölugrott és az ablakhoz rohant, hogy lássa, merre röpül a tolvaj szarka.

Még idején érkezett az ablakhoz, megpillantotta a szarkát, a mint gyorsan repült el a kert fölött.

— Jaj Istenem, csak messze ne repülne!... ha innen nem látom, hol száll le, akkor hogy találom rá?

Néhány perczig szinte reszketett a félelemtől, hogy elveszti szem elől a madarat. De aztán meg nagyot sikoltott örömben. A kert szélén magas jegenyefák álltak, azok egyikére szállt le a szarka és ott maradt.

— Ott kell lenni a fészkének. Oh, ha igaz volna, amit gyanítok!

Rózsika ott állt Viola mellett és azt hitte, az ő kis fél keztücskéje okozza Violának ezt a nagy fölindulását. A kicsi leánya ezt nagyon természetesnek találta, mert az már csakugyan csuf dolog attól a tolvaj szarkától, hogy elviszi a jó kis leányok keztüjét. Minek az neki? Hiszen föl sem huzhatja, meg sem eheti. Ezen méltán lehet boszankodni.

Csakhogy Violának esze épenséggel nem a keztüin járt. Az ő jó szive egészen más valami miatt dobogott oly sebesen. Az a szarka bizonyosan nem most járt először itt a szobában... hiszen azok az elhullatott tollak épen olyanok... most már értette, honnan kerültek ide; a fiuk nem hozták, bizonyosan nem is igen tudták, hogy ott van. Ez a szarka rég ide szokhatott, bejárt a nyitott ablakon; senki sem gyanítja, hogy tolvaj szarka fészkel itt közel.

Viola nem akarta az időt vesztegetni.

— Rózsikám, nekem ki kell mennem a kertbe... itt akarsz-e maradni vagy jössz velem?

— Megyek! felelé a kicsike.

— De akkor sietned kell ám!

Néhány pillanat alatt kiutáltak a kertben. Az öreg kertész épen ott dolgozott és egyszerre nagy ijedelemmel látta, hogy Viola és utána a kis Rózsika hanyatthomlok futnak egyenesen, keresztül a virágágyakon, zsenge ültetvényeken.

— Kisasszony! Kedves kisasszony! Ne tapossa össze a virágokat! Jaj!

De Viola nem hallott semmit, csak futott egyenesen a jegenyefák felé. Jól

megjegyezte magának az ablakban, melyekre szállt a szarka. A közepén állt az a fa. Rövid tájékozódás után rá talált és fürkészve nézegette.

— Ott van! Látom a fészket!

Megfordult és megint futott, most egyenesen az öreg kertészhez.

— Azon a jegenyefán egy szarka-fészek van, le tudná-e hozni?

— Mi jut eszébe, kedves kisasszonykám! Nem ilyen öreg embernek való mulatság az.

— De nekem arra a fészekre okvetlenül szükségem van.

— Már pedig azt nem kapja meg, mert én nem töröm ki a nyakamat egy madárfészek kedvéért. Aztán nem is helyes a szegény madarak fészket bántani.

— Tudom én azt, de most nem ilyesmiről van szó. Minden áron tudnom kell, mi van ott a fészekben.

— Ugyan hát mi volna? Legföljebb egy pár szarka-tojáska. Ne gondoljon azzal a kisasszony.

— De igen, okvetlenül le kell hozni.

Az öreg kertész azonban semmikép sem akart vállalkozni a nyaktörő feladatra. De ez Violát nem csüggesztette. Talán vakmerőség volt, amit gondolt, de nagy izgatottságában most már nem törődött semmiféle veszedelemmel. Mikor látta, hogy az öreg kertészszel nem boldogul, így szólt:

— Jól van, hát csak egy kis létrát adjon, mely az alsó ágakig fölér. Onnan fölmegek magam is. Elegett másztam én otthon magas fákon.

Az öreg kertész eleinte hallani sem akart a dolgról; de Viola végre türelmet-

len lett és oly parancsolóan beszélt, hogy a kertész nem mert ellenszegülni. Előhozott egy létrát, oda vitte a fához és Viola a következő pillanatban már fent volt a fán. Andornak bizonyosan nagy gyönyörűsége telt volna benne, ha látja, hogy az ő hugocskája mily ügyesen és biztosan kuszik föl az ágak közt.

A fészek nagyon magasan volt, de alig telt bele egy-két percz, már elérte Viola és belepillantott. Jó, hogy erősen fogózott, mert bizony talán le is esett volna nagy örömeiben.

Egész kis raktár volt a fészek. Ott volt legfölül a Rózsika félkezttyűje, aztán egy gyűszű, toll, egy kis olló és legalól — egy ezüst szelencze. — Itt van, megvan! kiáltá Viola.

Szinte reszketett a lázas örömtől, mikor zsebébe dugta. Aztán lekuszott és szerencsésen a földre érve, oda se nézett a bámuló kertésznek, még a kis Rózsikával sem törődött, hanem virágon, ültetvényen keresztül szaladt a ház felé.

A nagyteremben az igazgató épen kimondta a nagy szót, hogy tíz percz alatt tegyen töredelmes vallomást, mert különben vége. Artur elesüggedve, halálsápadtan állt ott, s mindnyájan szomoruan hallgattak, mikor hirtelen és nagy robajjal fölnyílt az ajtó és mindenkinek nagy csodálkozására Viola rohant be, kipirult arcczal, lelkendezve. Kezében magasra tartotta a szelenczét és diadalmasan kiáltá:

— Itt van! Ez az ugy-e? Artur nem tolvaj!

Bámulva néztek rá. Eleinte alig értették, mit akar. Dani bácsi azonban mihamar fölugrott és örvendve kiáltá:

— Ez az! Ez az én ezüst szelencém!
Atvette, fölnyitotta.

— A pénz megvan, nem hiányzik
semmi.

— De hát honnan keritted elő,
kedves gyermekem? kérdé az igazgató.

Viola szerényen, egyszerűen el-
mondta, mint ült a szobában, mint jött
be a tolvaj szarka s vitte el a Rózsika kez-
tyűjét. Ekkor eszébe ötlött, hogy a mint
ezt elvitte, ugy elvihette a fogantus sze-
lenczét is, mikor Artur ott hagyta az asz-
talon. Utána sietett és lehozta.

Diáksereg még soha meg nem éljen-
zett egy leánykát, mint ezek itt Vio-
lát. Az igazgató is meghatottan ölelte
meg.

— Életem egyik legnagyobb szomo-
ruságától mentettél meg, drága jó le-
ányka! Házamon szégyen esett volna s én
szerencsétlenné tettem volna egy ártatlan
fiút. Így most már minden világos. Nem
bűnös senki, öröm legyen a házban.

Volt is öröm. De hogy Andor és Ar-
tur mit miveltek, le sem tudnám írni. Oda
rohantak Violához, ölelték csókolták,
majd agyon fojtották s nevettek is, sirtak
is egyszerre. Mikor pedig kissé magukhoz
tértek, Andor széles jó kedvvel mondá:

— Violácskám, te igazán megérde-
melnéd, hogy diák légy! Megmentetted An-
dort, megmentetted mindnyájunk becsüle-
tét, mert jó szived van s igazán gondoltál
a szenvedőre. Milyen szerencse, hogy meg-
tudtad a titkomat! És én még gunyolta-
lak, mikor azt mondtad, hogy ez még ta-
lán jó, te fogsz segíteni. Soha sem fo-
gok többé kétkedni a Gondviselésben.

Én pedig soha sem fogok többé paj-
kos tréfára gondolni, sem titkolózni, rebegé
Artur boldogan.

Öröm és vígság közt folyt le aztán a
vizsgálati ünnep s Andor a szüleivel és
testvéreivel boldogan tért haza. Maguk-
kal vitték újra Arturt is és ő volt mind-
nyájok közt a legvigabb s legboldogabb.

GYORS PÓSTA.

(Képpel a czimlapon.)

HÁROM csikóm be van fogva:

Ödön, Feri, Jóska.

Megfuvom a trombitámat,
Indulhat a pósta.

A szekerünk Mari néni,
Nyergem az ő válla;
Bátran mehetünk így, akár
Hetedét országba.

Gyi te fakó, gyi te sárga,
Gyi te pejko, gyorsan —
Első állomást tartunk a
Mogyoró bokorban.

Jó csemege lesz az nekünk —
Azaz mit gondoltok?
Nekem az lesz; . . . ti, csikaim,
Majd csak abrakoltok!

HAMIDA ÉS KADUGA.

— Arab mese. —

— **ESSZE**, messze Afrikában folyik a
Nilus vize, melyet már a Szentírás
is emleget. Eleinte óriási hegy-
ségek közt, aztán a sivatagon folyik végig
(keressétek meg a térképen) és mentében
tanyáznak a szegény de bátor arabok, kik
szentnek tartják e folyót, mert ez táplálja

őket. Mind
messzi mér-
lyeket a fo-
A föld bes-
elmulik, te

az arab azt
Nilus viz-
hozzá.

Nem r-
egy kis ara-
tak asszon

őket. Minden évben megárad a Nilus és messzi mértföldekre elönti a földeket, melyeket a forró nap hónapokon át kiaszalt. A föld beszívja a vizet és mire az áradás elmulik, termékenyvé vált a föld, gazdag

aratás jutalmazza a munkás fáradságát. De azonkívül is egész évben a Nilus vize tartja életben a partja mentén lakókat, mert nincs ott kut, patak a sivatagban, csak a Nilus ad vizet a szomjazóknak. És

... ELHELYEZKEDTEK A FA ALATT. (Lásd a 190. lapon.)

az arab azt tartja, hogy a ki egyszer ivott a Nilus vizéből, mindig visszakiváncozik hozzá.

Nem messze a Nilus partjától volt egy kis arab falu. Innen naponként eljár-
tak asszonyok, leányok a folyóra vizért,

mert vizet hordani a nők dolga volt. Igen nagy csöbrökben hordták a vizet, hogy ne kelljen napjában többször járni.

Sokszor ment vizért két szomszéd asszony: Hamida és Kaduga. Jó szomszéd-
ságban éltek, de meg kell vallani, hogy ez

csak a Hamida érdeme volt. Mert a mily szelid, dolgos, jószívü volt Hamida, ép olyan mérgeskedő, lusta, irigykedő volt Kaduga; csakhogy Hamidával mégsem tudott összeveszni, mert ez türelmesen és jószággal bánt vele. Valahányszor tehát Hamida utra kelt a folyó felé, Kaduga utána kiáltott:

— Hamida várj meg! Én is megyek!

A jó Hamida megvárta; de a mint aztán együtt mentek, Kaduga folytonosan pörölt, hogy Hamida olyan nagyon gyorsan jár. Mert Hamida szerette szaporán végezni minden dolgát, nem tölteni haszontalanul az időt. Midőn aztán odaértek a folyóhoz, találtak sok ismerőst, a kikkel Kaduga akár órákig is elfecsegte volna az időt. Rendesen Hamida figyelmeztette szeliden, hogy már ideje lesz haza menni, mert otthon is van dolog. Ekkor aztán vállukra emelték a nehéz csöbör vizet és haza tértek.

Egy napon, mikor épen rettentő forróság volt, haza menőben voltak, mikor fele utján egy öreg embert pillantottak meg az ut szélén. Nagy zöld turbánja volt, hosszú ősz szakála s nagyokat sohajtott, mint a ki súlyosan szenved. Hamida, a mint közel ért, látta, hogy az öreg ember mind a két szemére vak. Nagyon megsajnálta és részvevőleg kérde:

— Mi a bajod, jó öreg? Nem segíhetnélek valamivel?

— Nagyon szomjas vagyok!

— Ha csak az a bajod, azon könnyen segíthetek; teli csöbör víz van nálam, épen most merítetem. Igyál, jó öreg!

Leemelte válláról a csöbröt és az öreghez lépve, oda tartotta az edény szélét a vak aggastyán ajkaihoz.

Kaduga csak vonogatta a vállát.

— No bizony, van esze ennek a Hamidának, hogy ilyen vén koldussal bajlódik.

És odább ment.

Hamida azonban jószívüen tartotta a vizes edényt a vak öreg ajkaihoz. Az öreg pedig ugyancsak szomjas volt... ivott, sokáig ivott s Hamida mind magasabbra emelte az edény alját, míg nem a csöbör egészen üres lett. Ez már valóságos csoda volt! Harmincz ember sem bírta volna azt még fogadásból sem meginni. Hamida mosolyogva, nyájasan mondá:

— Csakugyan nagyon szomjas voltál. Kivánom, hogy egészségedre váljék.

— Köszönöm, jó leányom, — felelé az öreg. — Isten fizesse meg!

Hamida minden sajnálkozás nélkül, hogy újra a folyóhoz kell mennie, visszatért a Nilushoz, újra tele merítette az edényt és vidáman sietett haza. Mikor ama helyre ért, hol a vak öreg ült volt, már nem látott senkit, az öreg eltűnt. Hamida még utól érte Kadugát s együtt mentek haza, mialatt Kaduga csufolkodott, hogy Hamida azt a csavargó öreget itatta.

— De mikor szomjuság gyötörte szegényt! felelé a jó Hamida. Nem mehet a folyóhoz, mert vak, még beleeshetnék.

— Nagy kár is volna egy olyan öreg vak koldusért! csufolódik Kaduga.

Másnap, mikor megint hozták a vizet, ismét ott ült az öreg. Hamida kérdezte, hogy talán megint szomjas-e?

— Oh, nagyon szomjas vagyok.

— Akkor hát igyál!

És megint oda tartotta neki a vizes csöbröt.

Kaduga, a ki most közel állt, nézte, mint iszik a vak öreg. Csak nézte, csak várta, mikor lesz már elég az öregnek, de roppant bámulatára a vak ember most is megitta az egész csöbör vizet, aztán így szólt Hamiidához:

— Köszönöm, jó leányom. Az Isten áldjon még érette.

Kaduga azonban álmélkodva mondá:

— No, ilyet még nem látott a világ. Hiszen ennyit egy teve sem iszik egyszerre! Hova sietsz, Hamida? Vissza a folyóhoz? Persze, hiszen üres a csöbröd. No, én majd itt megvárlak és addig elbeszélgetek ezzel a vén koldussal.

De amint visszafordult a koldushoz — már nem látta. Az öreg eltűnt.

Persze hogy Kaduga a faluban mindjárt elbeszélte a csodálatos esetet. Nem akarták hinni, mert az lehetetlen, hogy egy ember egész nagy csöbör vizet megigye; de Kaduga mindjárt Hamidára hivatkozott.

— No szólj, hát nem igaz-e, hogy a vak öreg megitta az egész csöbör vizet? És a nagy melegben vissza kellett fáradnod a folyóhoz, hogy megint tele merítsed?

— Igaz, felelé Hamida szeliden. De ha valakivel jót tehetünk, nem kell olyan nagyon méregetnünk, hogy mit adtunk. kivált mikor agg emberrel tehetünk jót.

— Oh, talán bizony leczkértetni akarsz minket? mondák neki. Tudjuk mi jól, mivel tartozunk az öregeknek; de ez itt valami furesa, rendkívüli dolog. Az

az öreg alkalmasint valami furfangos vén komédiás, aki csak megréfált.

— No, majd holnap megréfáljuk mi is, de nem köszöni meg. Bele töltünk vagy tíz csöbör vizet, majd meglátjuk, meg bírja-e inni? — kiálták a többiek.

— Ne bántsátok a szegény öreget! kérte Hamida.

De az ő kérésével nem sokat törődtek, és mikor másnap megint ott látták az öreget, tizen is siettek hozzá a teli csöbrökkel. Hamida röstelte ezt és hátra maradt.

Kaduga ért legelőször az öreghez s így szólt:

— Hoztam jó friss vizet a folyóról. Igyál, öreg.

— Nem vagyok szomjas.

— Dehogy nem! Ilyen hőségben mindig jó a víz. Csak igyál!

Az öreg azonban komoly hangon felelé:

— Oh asszony! Te nem nyújtod nekem jó szívvvel az italt. Pedig az alamizna nem esik jól, ha nem jó szívből ered. Mindnyájan, a kik itt vagytok, gonosz indulattal jöttetek. Távozzatok!

Kaduga és a többiek, érezve hibájukat, szégyenkezve elsompolyodtak. Hamarjában felelni sem tudtak; csak mikor már meszsze jártak, akkor szidták egymás közt azt a csúf vén öreget.

Mikor már eltávoztak, odaért Hamida is. Nyájasan szólítá meg az öreget:

— No's, ma nem vagy szomjas? Láttam messziről, hogy kínáltak, de nem fogadtad el.

— Tőlök nem, de tőled elfogadom, mert szomjas vagyok.

És mikor szomját lecsillapítá, így szólt:

— Isten oltalmazzon meg, kedves leányom, téged és mind a tiedet.

Másnap azt mondá:

— Isten oltalmazza meg hajlékodat minden bajtól és betegségtől.

Harmadnap azt mondá:

— Isten áldjon meg bőséggel, jó termékkel!

Negyednap pedig ezt mondá:

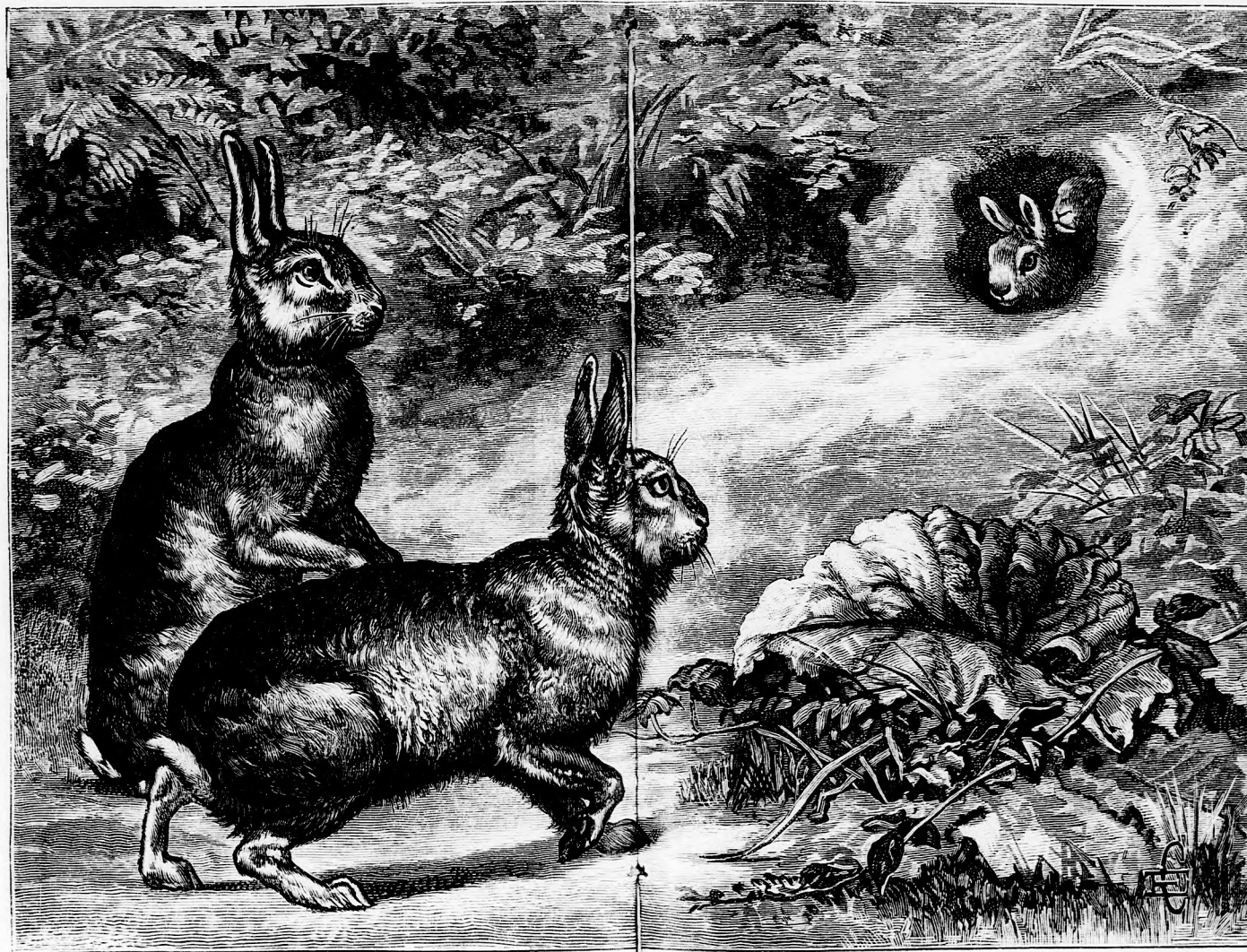
— Isten oltalmazza meg mindazt, ami neked kedves.

Ilyeténképen mindennap valami új áldást mondott Hamidára, köszönetül a nyújtott italért. Utoljára nem volt már olyan csekély apróság a Hamidák házában, hogy a vak öreg szóba ne hozta és meg ne áldotta volna.

Egy napon azonban az öreg nem jelent meg a szokott helyén s másnap és azután sem. Hamida szinte sajnálta, hogy már nincs kinek jó friss vízzel szolgálnia. Már egészen megszokta, hogy a szegény öreg vak embert itassa. De annál inkább örült Kaduga, mert a mióta az öreg ott üldögélt, ő mindig nagyot került, csak hogy ne találkozzék vele.

A napok multak és megjött az aratás ideje. Kimentek a mezőre, de ugyan-

csak szomoruan nézegettek szét a vetésen. Mert nagyon, nagyon rossz volt a termés, dudva fojtotta el egyik helyen, a

... LESTE, NEM JÖN-E ULNOK. (Lásd a 191. lapon.)

másik kiszáradt teljesen, mert a nap izzó forrón sütött és mindent elperzselt. Lát-

ták ezt már előre is és keservesen panaszkodtak, hogy éhség fog bekövetkezni. Csak egy volt köztök, a ki nem panasz-

sopánkodás helyett neki fogott, hogy segítsen, a mennyire lehet. Feleségével és gyermekével még idején mindennap ki-

ment a mezőre és kigyomlázták a dudvát a hasznos vetés közül. Azután pedig nagy tömlőkkel csöbrökkel a folyóhoz mentek és hordták a vizet, megöntözték a földjüket és persze az lett belőle, hogy mikor a többieknek kopár maradt a földjük, Ibrahim és Hamida gazdag termést vittek haza.

Irigykedtek sokan Ibrahim és Hamida szerencséje fölött, de legkivált Kaduga. Ki nem fogyott a keserű panaszból, hogy ime, neki semmije sem termett, éhe. ni fog gyermekeivel, Ibrahimék pedig bőségben usznak. De azért a faluban mégis a legtöbben csak áldották Ibrahimot és Hamidát, mert ezek, a hol csak lehetett, segítettek a szegényeken. Az egyiknek kenyeret adtak, a másikkal vetőmagot, hogy földjét bevetesse, másokat mással gyámolítottak és mindenkit vigasztaltak, hogy majd jön jó is a rossz esztendő után.

Csakhogy még addig sok más nagy baj jött. A szegény emberek nem tudták min tartani házi állataikat, mikor

minden növény kiaszott, enni valója pedig a gazdának is alig volt. És a tevék, tehenek,

minden növény kiaszott, enni valója pedig a gazdának is alig volt. És a tevék, tehenek,

szamarak, bivalyok elhullottak, ami pedig a legnagyobb csapás a szegény embernek, mert ha nincs igavonó marhája, nem tud szántani, vetni, nincs tej a háznál. Még nagyobb lett az inség és nyomoruság. Csupán egy udvar volt a faluban, a melyen még a szokott élet folyt, minden házi állat megvolt. Ez pedig az Ibrahim és Hamida udvara volt. Az ő tevéjük, bivalyuk, szamaruk nem hullott el, ők végezheték szokott módon munkájokat. Kaduga majd megpukkadt az irigységtől, kivált mikor neki már az utolsó kecskéje is fölfordult.

— Az hallatlan, az megfoghatatlan, milyen szerencséje van ennek a Hamidának! mondogatá.

— Az már igaz! szólt egy másik szomszéd. Ugyanmit csinálnak, hogy mikor mindenki nyomoruságba jut, ők ilyen szerencsések?

De aztán sorra jártak az Ibrahim házába.

— Ibrahim, add kölcsön mára a bivalyodat, szántani akarnék, s az én bivalyom kimult.

— Ma nem lehet, kedves szomszéd, mert már oda kölcsönöztem Hasszán szomszédnak. De holnap majd neked adom kölcsön.

Aztán jött a másik.

— Ibrahim, add kölcsön a tevédet. Az enyém elhullott, pedig dolgozni akarok a földeskémen.

— Vigyed, kedves szomszéd; csak aztán estére hozd haza, mert holnapra már oda ígértem Abdulláhnak.

És mindnyájan nagysohajtva mondogták:

— Milyen szerencsések vagytok ti, Ibrahim! Mi inséggel küzködünk mindnyájan, ti pedig bőségben és jólétben éltek.

— Isten kezében vagyunk mindnyájan, felelék ilyenkor Ibrahim és Hamida. A ki szenved, viselje megadással; a ki boldog, segítse a szenvedőket.

De a falu népére még nagyobb szenvedés jött. A sok inség, nyomoruság betegségeket okozott s különösen a gyöngye gyermekek egymás után haltak el. Megint csak Hamida volt a boldog anya, kinek gyermekei épek és egészségesek maradtak. A szomszédban pedig Kaduga eltemette mind a két kis fiát. És a mint aztán megpillantotta Hamidát, ki vidáman játszott legkisebbik fiával, keserű irigységgel rivált reá:

— Hát még ebben is csak te vagy a szerencsés! Mindnyájan eltemetjük kedveinket, csak neked nincs szomorúságod! Oh, ez már nem természetes, ti a gonosz szellemmel cimboráskodtok. Eladtátok neki a lelketeket, az segít most titeket!

Hamida igyekezett lecsillapítani az irigy szomszédot, de ezt már egészen elvakította a düh. Kiállt az utcára s ott kiáltozta, hogy Hamida és Ibrahim a gonosz szellemmel czimbórászkodnak, az védi őket, nem méltók rá, hogy igaz jó lelkű emberek közt éljenek.

A gyűlölködő beszéd tetszett a népnek, mert sokan irigykedtek Hamida és Ibrahim szerencséjére. Dühösen kiáltozák tehát:

— Kaduga igazat mond! Ezt nem tűrhetjük! Meg kell ölni a gonoszokat!

És rátámadtak az Ibrahim házára. Hiába emlékeztette őket Ibrahim is, Hamida is, mennyi jót tettek mindenkivel: a bős emberek nem hallgattak semmire és betörték az ajtót. De a mint be akartak lépni, egyszerre senki sem tudta honnan és miként, egy ősz öreg ember termett előttük a küszöbön.

— Vissza, ti elvakult dühöngők! — parancsolá. Ne merjétek bántani azt, ki legjobb köztetek. Halál fia, ki átlép e küszöbön!

A tömeg meghökkenve hátrált, csak Kaduga tört mérgesen előre.

— Eh, ne gondolatok vele! Ez az a vak koldus, őt is megöljük.

Oda lépett a küszöbre, — de mintha villám sujtotta volna, holtan rogyott össze. Az emberek reszketve borultak térdre.

— Ez a szent hadzsi (zarándok) a pusztából! Ő védi Hamida házát!

— Igen, én vagyok és én védem! szólt az ősz öreg. Láttam, mi fog jönni és tudni akartam, van-e köztetek, ki megérdemli, hogy a csapás elkerülje. Ide jöttem sokszor, de csak Hamida az irgalma szivü köztetek, csak ő volt igazán jó szivü a szegény koldus iránt. Én kértem a Mindenhatót, hogy őt és kedveseit védje meg s imádságom meghallgattatott. De ti szivtelenek voltatok és most lakoltok.

Zokogva, sohajtozva vallották be mind bűnüket és kérték a szent férfit, imádkozzék érettök is. A szent férfi pedig, látva megbánásukat, megbocsátott nekik és imádkozott érettök. A betegség, inség aztán mihamar megszűnt és a falu megint felvirult.

De azontul mind csak azt nézte, mit csinál a jó Hamida. Őt követték és mert jó példát követtek, nem érte őket többé a Gondviselés büntetése.

A SZÖRNYŰ VESZEDELEM.

— Állatmese. —

NAGY szomorúság és fájdalmas vinyogás hangzott a vadászkastély mögött. Ott voltak a fiatal vadászbecék, de nem játszottak, nem ugráltak vigan, hanem buslakodva állták körül egyik pajtásukat, a ki fülét-farkát leeresztve, feküdt a földön.

— Szegény Hektor! Hogy ilyen csufosan kell véget érned! sajnálkozék az egyik pajtás.

— Pedig mindig azt hittük, hogy gazdánk nagyon szeret. És meg is érdemelted.

— Meg bizony; te voltál köztünk a legügyesebb, soha sem tévesztetted el a vad nyomát.

— És most halálra ítélnék! Ez kegyetlenség!

— Szörnyü kegyetlenség! Nem érdemli a gazdánk, hogy ezentul csak egy árva nyulat is fogjunk neki.

— De nem ám! Szegény Hektor! Szegény Hektor!

A szegény Hektor pedig annál inkább kétségbeesett, minél inkább sajnálkoztak fölötte. Most már nem is remélt többé, mint kezdetben, mikor így biztatta magát:

— Talán még megkegyelmez a gazdám, hiszen nem olyan nagy a bűnöm, hogy tegnap kissé nagyon is vigan ugattam.

— Már pedig hiába reménykedel, szegény Hektor. Hát ugyan mért vettek volna mértéket a nyakadról? Hurkot készítenek és fel fognak kötni, csufosan fogsz meghalni, mint valami gonosz rabló!

Mikor legnagyobb volt a siránkozás, a gazda jelent meg, füttyentett és Hektort hívta. A halálra ítélt még ekkor is enge-

delmeskedett. Elment a gazdájával. A többiek megsiratták.

— No már eddig vége van!

De egyszerre csak nagyot ámultak. Mert vigan csaholva, büszkén ugrálva jelent meg újra Hektor, a nyakán szép nyakkötővel s már messziről mondá:

— Együgyűek voltunk mindnyájan, kedves pajtásaim, s mikor örülnöm kellett volna, oktalanul ijedeztem. Így jár az, a ki, ha valamit lát és nem érti az okát, csak úgy vaktában gondol valamit a helyett, hogy megvárná, míg biztosan tudja, öröme vagy busulásra van-e oka.

BALOGSÜTI PIKTOR.

AZÉRT hogy én balog vagyok
Kis kutyám:
Azért mégis rajzolni jól
Tudok ám.

A kis fához oda kötlek...
Ne morogj!
Két lábon állj!... és, Piczulkám,
Ne mozogj.

Most rajzolom a fejedet...
Figyelem!
Plajbászomat a nyakadra
Emelem.

Egy két vonás... riszom-rántom...
S mostan el!
Itt a kép! Az első pesti
Piktor jobban meg nem festi,
S fotográf sem talált volna
Jobban el!

A VÉN TÖLGYFÁBAN.

— Beszélyke. —

(Képpel a 181. lapon.)

ISZTA, holdvilágos nyári éj volt. Mélyen aludt mindenki a házban, a körülte elterülő kert madarai is csöndesen szenderegtek fészkökben. Egyszerre azonban gyors léptek hallatszottak a kavicsos uton s egy fiu, csak félig felöltözve, szaporán lépegetett a kertnek ama része felé, hol sűrűn álltak a százados fák.

Aligha kedvtelésből sétált ily későn éjjel. Mert minduntalan ijedezve állt meg, majd ismét kémlélőde nézett körül, nem látja-e valaki? Aztán még gyorsabban futott s végre egy vastag vén tölgyfához ért. A fa tövében pad állt, mellette kerti székek, mert ez a kedves árnyas helyecske volt Kálmánék kedvencz pihenő helye. De Kálmán most nem pihenni jött ide, hanem a padra ugorva onnan gyorsan fölmászott a fára. Fönt a szétnyuló vastag ágak közt nagy odu nyult le a vastag fa törzsébe. Ide Kálmán bedobott egy pár üvegdarabot, aztán sietve lemászott a fáról és ép olyan izgatottan futva, a mint jött, visszatért szobájába. Csak itt vette észre, hogy a keze vérezik.

— Fölvágta az üveg... a ruhám is véres lett!

Megmosta a kezét, ruhájáról is lemosta a vért, aztán lefeküdt, szíve még ekkor is hevesen dobogott, mintha valami nagy veszedelmen esett volna keresztül.

— No, most már nem lehet baj, biztatá magát. Nem fogja megtudni senki sem.

Ez a biztatás azonban nem igen nyugtatá meg és még sokáig álmatlanul feküdt ott az ágyban, végig gondolva a bajt, melybe bele keveredett. Persze, nem akarta ő azt... csak úgy kíváncsiságból tette, mikor tegnap este felé bement az apa szobájába. Ott feküdt az asztalon a szép üveg-levélnyomtató, melyet az apa nemrég a nagymamától kapott ajándékba s melybe kép volt bele illesztve. Kálmán váltig szerette volna tudni, hogy teheték azt a képet bele az üvegbe, mikor kívül sehol sincs nyílás az üvegen... nem lehet máskép, mint hogy körülöntötték üveggel... Forgatta, nézegette, mikor egyszerre: hogy, hogy nem, kisiklott a kezéből s a következő pillanatban darabokra törve hevert a földön. Kálmán maga is majd lerogyott ijedtében s pár pillanatig meredten bámult az üvegdarabokra. Mit mond apa, ha megtudja! Ekkor léptek hallatszottak a szomszéd szobában, Kálmán ijedten összeszedte az üvegdarabokat, zsebébe dugta és a másik ajtón kiszaladt. Egész este szinte égette az az üveg ott a zsebében, leste az alkalmat, hogy valahová észrevétlenül elrejtthesse; de nem tudott testvéreitől elszabadulni, míg csak le nem feküdtek. Ekkor titkon kilopózott a kertbe, hogy ott eldugja az üvegdarabokat. Eleinte a földbe akarta ásni, de eszébe jutott, hogy a kertész könnyen rátalálhat kapálgatás közben. Legjobb lesz a vén tölgyfa odujába dugni, ott nem keresi senki.

— Ott soha sem találják rá... most már nyugodtan alhatom.

Nagysokára el is aludt és másnap reggel igyekezett olyan nyugodtnak lát-

szani, mint a kinek egészen rendben van a lelkiismerete. De ez nem tartott sokáig. Alig hogy reggelizés után kiment az udvarra, öcsse Janika az ablakból kiáltott:

— Kálmán, ne menj sehova... megyünk mindnyájan a kertbe, a vén tölgyfához... a kisasszony mesélni fog valami szépet.

Kálmán összerezzent. Eszébe jutott valami, amiről éjjel nagy izgatottságában megfeledkezett. Hiszen Janika is ösmeri azt az odut, sokszor fel szoktak mászni a fára... hátha Janika véletlenül rátalál a bűn jeleire?

— Ki kell ennan szednem és más-hová rejtenem.

Futva ment a vén tölgyfához, hogy tervét végrehajtsa, mielőtt a többiek a fa alá érnek. Föl is jutott a fára, de ekkor észrevette, hogy a nevelőnő a három leánykával már közel sétál s egyenesen a fa felé jön. Messziről pedig hallatszott a Tupi ugatása, jelentve, hogy Janika is jön.

— Most már meg kell várnom, míg elmennek innen. Lebecsátkozom az oduba, beleférek... nem fognak meglátni.

Épen ideje is volt, mert a gyermekek a nevelőnővel már oda érkeztek. Elhelyezkedtek a fa alatt (Lásd a képet a 181. l.) és a nevelőnő beszélt nekik érdekes dolgokat. Eleinte körülnézettek, hangosan hivo-gatták is Kálmánt, de mikor sokáig nem került elő, végre nem gondoltak vele. Hogy olyan közel van, nem is sejtették, de még kevésbé, hogy milyen keserves állapotban van.

Azt Kálmán maga sem sejtette, milyen keserves állapotba jut, mikor az

oduba leugrott. Az odu tele volt falevéllal és fölülről csak épen olyan mélynek látszott, hogy el lehet benne rejtőzni. De mikor Kálmán leugrott, a laza falevelekben oly mélyen besüppedt, hogy a feje alig látszott ki, az odu széle pedig jó fél-ölnyire volt a feje fölött. Megszeppent már mikor leugrott, de bizott magában, hogy majd kimászik, most az a fő, hogy csöndesen legyen. Meg sem mukkant tehát, ámbár szörnyű módon unalmas volt ott állni. Hallotta, hogy kint a fa alatt testvérei nevetnek, hallotta a nevelőnő hangját is, de hogy mit beszélnek, azt nem érthette. Türelmetlenül várta, hogy már távoznának; de erre ugyancsak sokáig kellett várnia. Bele telt vagy másfél óra, míg végre hallotta, hogy már messziről hallatszik a hangjuk.

Ekkor ki akart mászni. De szörnyű rémületére azt vette észre, hogy nem tud kimászni. Az odu sima falain nem volt mibe megkapaszkodni. Hiába vergődött, lehetetlen volt onnan kijutnia. Halálos veriték lepte el az arcát. Ha itt kell vesznie... nyomorultan, éhen szomjjan hal meg a vén tölgy odujában.

Kétségbeesetten kiáltozott, de nem hallotta senki. Még ha jártak is közel, nem hallhatták, mert a mély oduból a hang nem hallatszott ki messzire.

Kinos, rettenetes órák multak, az ebéd ideje már rég elmúlt s Kálmán kétségbeesetten, csüggedten vergődött még mindig ott az oduban. Elképzelte, hogy ha keresik is, mindenütt fogják keresni, csak a vén tölgyfában nem, mert hiszen reggel ott ültek és őt nem látták még közel sem. És ez így is volt. Mindenfelé küldöztek

embereket, de mind azzal jött vissza, hogy sehol sincs nyoma Kálmánnak.

Nagy szomorúság volt a házban. A jó szülők már nem tudták hol keressék az eltűnt fiút, a testvérei is úgy búslakodtak, hogy a nevelőnő alig bírta őket csitítani; ígérte nekik, hogy elmond nekik igaz történeteket ilyen eltűnt gyermekekről, kik végre mégis megkerültek. És hogy kissé szórakoztassa a bus testvéreket, elment velök a kedvencz helyecskére, a vén tölgyfa alá, hogy majd ott mesél nekik. De még le sem ültek, mikor egy hang, mintha a föld alól jönne, könyörögve kiáltá:

— Segítség! Mentsenek meg!

Eleinte futni kezdtek ijedtökben, de a nevelőnő megállt és figyelt. Mihamar ráismert a Kálmán hangjára s hangosan kérdé, hol van hát?

— Itt vagyok a vén tölgyfa odujában... Janika tudja... nem bírok ki-mászni.

Előhívták az apát s néhány percz mulva Kálmán kint volt, sápadtan, reszketve a kiállott félelemtől. Mialatt ott vergődött a szűk börtönben, volt ideje meggondolni hibáját. Töredelmesen megvallott atyjának mindent; azt is, milyen kárt okozott — azt is, mint akarta a hibát eltitkolni, hogy a gyanu esetleg másra essék.

— Meglakoltál keservesen, szólt az apa. Remélem, nem egyhamar fogod elfelejteni. Miattad más keveredhetett volna gyanuba és szenvedett volna, de a Gondviselés utóléri a bűnöst és aki másnak vermet ás, maga esik bele.

TAPSIFÜLESEK IJEDELME.

(Képpel a 184—185. lapokon.)

Az ERDŐ szélén őgyelgett Tapsifüles és kedvetlenül rágicsálta a fület. Szeretett volna ebédre valami jobbat.

Épen így gondolkozott két nyulkomája is, kikkel ott találkozott.

— Nagyon ráuntam már erre az izetlen erdei fűre, panaszkodék Tapsifüles.

— De még mi is.

— Tudnék én valami jobbat. Nem messzire van egy nagy káposztás föld, tele a legpompásabb káposztával. Hátha oda mennénk?

— Nagyon jó lesz! Menjünk!

— Csakhogy vigyázni kell ám, mert ott emberek járnak.

— Vigyázunk is!

A három nyul megindult és eljutott a káposztás föld szélére. De ott meghökkenve állapodtak meg. A káposztás föld közepén egy ijesztő alak állt.

— Ember! sugta Tapsifüles ijedten.

Az alak nem mozdult s az éhes nyulak egy ideig habozva álltak. De aztán egy kis szél jött s az ijesztő alak kezei megmozdultak.

— Jaj, mindjárt agyonlő!

És a három nyul hanyatthomlok menekült. Meg sem álltak, míg a Tapsifüles rejtekéhez nem értek. Tapsifüles bebújt a lyukba, a másik kettő pedig leste, nem jön-e utánok a veszedelmes szörnyeteg. (Lásd a képet a 184—185. lapokon.) Szerencsére nem jött.

Pár nap mulva megint találkoztak.

— Hátha most nincs ott az a szörnyű ember? Menjünk óvatosan arra, talán ehetünk egy kis jó káposztát.

Messziről látták, hogy az ijesztő alak csakugyan nincs ott többé. Örömmel futottak a káposztás földre. De mekkora volt a csalódásuk! Nem volt ott többé káposzta, a gazda mind betakarította. A madárijesztő pedig, mely ron-

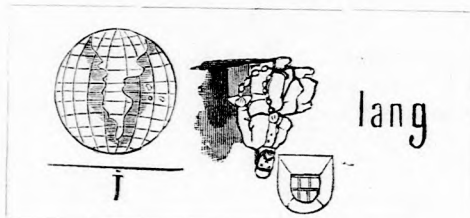
gyokból összetákolva állt volt ott, most ledöntve hevert. Így találtak rá az éhes nyulak.

— Oh, hát ettől ijedtünk meg! szölkak boszusan. Hiszen ez nem bánthatott volna!

— Persze hogy nem, mondá busan Tapsifüles; pompásan lakomázhattunk volna, ha úgy ész nélkül meg nem ijedünk. De hiszen nem is fogok én többé megijedni, míg bizonyosan nem tudom, hogy van rá okom.

Megtartotta-e Tapsifüles e fogadalmát, nem tudom. De az bizonyos, hogy kárt és boszuságot szerez magának, a ki oktalanul ijedezik.

KÉPREJTVÉNY.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Galambos Marczel. A nagy hazáfnak, Deák Ferencznek arczképét s életrajzát közölni: a »Kis Lap«-ba akkor sem volna való, ha ilyen tartalmu és irányu jeles művek még nem jelentek volna is meg. De ha, amint irod. tudsz néhány vonást a gyermek Deák Ferencz életéből: ezeket nagy örömet közölném. — **Ullmann Linka és Ernestine.** A jelen szám kielégíti kíváncsiságotokat. A »Kis Lap« képeit hazai és külföldi művészek rajzolják, de többnyire külföldiek metszik. Sajnos, hogy hazánkban a fametszés művészete nincs azon a fokon, hogy annyi s oly gondos munkáju rajzokat szolgáltatson, mint a milyenekre s a mennyire a »K. L.«-nak hetenként szüksége van. — **Szavathy Pista, Mandl Géza, Dóry Jingo (?)** Soraitokat örvendő tudomásul veszem. — **Szalóky Dóra.** Neked s minden budapesti kis olvasómnak a zongoratanításra jó lélekkel ajánlhatom *Ragályi Mariska* kisasszonyt. (Lakása: Buda, Viziváros, Csalogány-utca 13.) — **Frey Berta.** Nem a szép, de a tiszta írást s a gondosan írott levelet követelem. —

Mennyey Gabriella. Az összenőtt boldogtalan locanoi kétegy testvérnek képét azért nem közlöm, mert az ily rajzok feltűntetése csak kínos hatással van. Nyomoruságos vergődés az ő életök. Hogy érdekes, az kétségtelen, de gyermek-lapba nem való. A nagy képeslapok feladata ez. Ha épen nagyon bánt érettek a kíváncsiság: az Állatkertben megnézheted őket. — **Wassermann testvérek.** Eddig német gyermeki újságot olvastatok, vagy idegen országban éltetek? — mivel oly különös sulyt helyeztek arra, hogy itthon magyar nyelvű kis újságot kaptok. — **Redlich Ella.** Van-e titkárom, nincs-e: ez bizonyára nem olyan kérdés, melyre a tudásvágy — hanem olyan, melyre a kíváncsiság hajtott. Azért nem is tartom szükségesnek válaszolni rá. A gubó még mindig gubó, pedig már magam is szeretném tudni: mi lesz már vele? — **Debreczeni Jolán.** Ha lesz hozzá megfelelő rajz, igyekezem rajta, hogy jól megírt levelednek néhány pontját, bár általánosságban mozognak, felhasználjam. Irásodat dicsérhetem. — **Kovács Margit és Béla.** Arra kértek, itéljem meg én, melyik hónap szebb: a május-é, vagy szeptember hava? Már az, kedveseim, magyarul szólva, igazán guszpus dolga. Az újjá születő virány kétségtelenül vigabb, mint a haldokló. De a poéták azt tartják, hogy mint a születésnek, az enyészetnek is megvan a maga költészete. Én részemről az ősz kedvelem jobban. A tavasz a gyermekvilág ünnepe. — **E—s Ilona.** A kézirat hamisítvány. *Több rendbeli elbeszélést, rejtvényt, stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.
Egész évre 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1886. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.